

Περπατώ και βλέπω

Περπατώ και βλέπω γύρω μου υλικό για θεατρικά έργα. Πρόσωπα και καταστάσεις που ανεβασμένα στη σκηνή και προβεβλημένα με την ευστοχία, την ευαισθησία και τον ρεαλισμό ενός καλού επαγγελματία της πέννας, θα μιλούσαν, μου φαίνεται, σε πολλούς, θα άνοιγαν, μου φαίνεται και πάλι, θέματα ταμπού.

Όχι εντελώς ταμπού, σήμερα στον κυπριακό Τύπο αρθρογραφούν έξυπνα και τολμηρά αρκετά άτομα, λέγονται με παρρησία και καυστικότητα αρκετές αλήθειες, όμως οι πολιτικοί και κοινωνικοί καταπέλτες, προς επώνυμα δημόσια πρόσωπα ή προς το αόριστα συλλογικό πρόσωπο της κοινωνίας δεν έχουν την ίδια ισχύ με μια θεατρική αντανάκλαση του ιδιωτικού και δημόσιου μας βίου μέσα από έναν καθρέφτη ντόπιας κατασκευής. Παίρνοντας το ρίσκο να χαρακτηριστώ ως αφελής και διατρέχοντας μεγάλο κίνδυνο ανακάλυψης θεματικών ταχιοπιτών, αναφέρω...

Α. Ένα ζευγάρι ομοφυλόφιλων ανδρών, σταθερό για χρόνια, με σχέση τρυφερή και σεβαστή στα μάτια του στενού φιλικού περιβάλλοντος, βλέπει με κοινή κρυφή συγκίνηση το μικρό παιδί της φιλικής τους οικογένειας. Μιλούν χαμηλόφωνα, σχεδόν μόνο γνέφουν, δείχνοντας ο ένας στον άλλο τις ομορφιές και τα σκέρτσα του παιδιού («Μα κοίτα το πώς είναι...»). Το προσέχει μια άλλη φίλη, που χρόνια τώρα πολεμά τη δική της αδυναμία να συλλάβει και ξαφνικά εκνευρίζεται μέχρι οργισμένων δακρύων.

Β. Τύπος τόσο λαϊκός, που η αγαπημένη του έκφραση είναι «οί άππαρον με τη βάκλα». Το αγαπημένο του θέμα είναι το πόσο καλά αυτός «κουμαντάρει» τα οικογενειακά οικονομικά του σε σχέση με τον αχαϊρευτό σύγαμπρό του. Αγοράζει πάντα φθηνότερα, από προσφορές, έχει γνωστούς τεχνίτες που του κάνουν έκπτωση, τέτοια μικροπράγματα που λειτουργούν όμως ως πηγές ισχυρής αυτοπεποίθησης. Ξαφνικά αρρωσταίνει με καρκίνο. Μετά από μήνες βασάνων και φόβων η ασθένειά του περιέρχεται σε ύφεση και η αυτοπεποίθησή του επιστρέφει, επειδή αισθάνεται και πάλι ικανός και καταφερτζής, αφού πρόλαβε τον καρκίνο του σε πρώιμο στάδιο.

Γ. Το μεγαλωμένο σε μετριοπαθή δεξιά και ήπια θρησκευόμενη οικογένεια δεκαεφτάχρονο αγόρι προσεγγίζεται από καινούργιες παρέες και λαμβάνει πρόσκληση να παρευρεθεί σε μια ημίκρυφη συνάντηση ελαμιτών, σε κάποιο σπίτι, αργά το βράδυ. Το μαθαίνουν οι γονείς, αναστατώνονται,

αλλά αποφασίζουν να μην τον εμποδίσουν, για να μην μετατρέψουν το πράγμα σε απαγορευμένο καρπό. Το παιδί επιστρέφει και δεν καταλαβαίνει, προς τι η αναστάτωση των γονιών. «Μα εκεί έλεγαν καλά πράγματα, αυτά που λέμε στο σπίτι μας, αυτά που εσείς λέτε με τους φίλους σας».

Δ. Μέσα στη ραθυμία ενός καθηγητικού συλλόγου τον Ιούνιο κάποιος πρόσφατα διορισμένος στην Κύπρο καλαμαράς προσπαθεί να συζητήσει με τους Κύπριους συναδέλφους τα δεινά της Ελλάδας σε έντονο αντιμνημονιακό τόνο. Η συζήτηση δεν ανάβει, οι Κύπριοι τον κοιτάζουν με βλέμμα βαρύ και ανταποκρίνονται μ' ένα «Χμμμ», προσθέτοντας: «Τώρα να δούμε, εμείς τι θα πάθουμε». Όλες οι άλλες σκέψεις, απόψεις και ιδεολογικές πεποιθήσεις ωχριούν μπροστά στη λακωνική αυτή διατύπωση συναισθημάτων.

Ε. Η όχι και τόσο νεαρή πια εικαστική καλλιτέχνης επιστρέφει μετά από τις πολύχρονες σπουδές και δραστηριότητες στο εξωτερικό. Έξυπνη, πολύ μοντέρνο στυλ ζωής, ντυσίματος, συμπεριφοράς. Αισθάνεται ότι οφείλει στο συγγενικό της περιβάλλον να είναι πετυχημένη, στη μάνα της να είναι ευτυχισμένη και στους φίλους της – ανοιχτόμυαλη και προοδευτική. Η ίδια απλώς ελπίζει ότι η κατάθλιψή της θα είναι σύντομη, ήπια και ίσως περάσει απαρατήρητη.

Στ. Δύο βετεράνοι επαναπροσεγγιστές, δύο παλιές αναρχοαριστερές караβάνες, Ελληνοκύπριος και Τουρκοκύπριος, συναντιούνται για πολλοστή φορά. Πιστεύουν σε ό,τι πίστευαν, μισούν αυτούς που πάντα μισούσαν, αλλά έχουν κουραστεί. Παρότι αλληλοκαταλαβαίνονται καλά, δεν θέλουν με τίποτα να παραδεχτούν πόσο έχουν κουραστεί.

Ζ. Η Κ. από την Κίνα παντρεύτηκε τον Π., άνθρωπο δυστυχή και διαταραγμένο, παραμελημένο από τα συγγενικά του πρόσωπα. Η Κ. δεν φοβάται πια την αστυνομία, δεν πληρώνει ενοίκιο και συνεχίζει να εργάζεται στα σπίτια. Ο Π. είναι πια καθαρός και περιποιημένος. Τα συγγενικά του πρόσωπα είναι πολύ θυμωμένα.

Έχω και άλλα. Όχι εγώ, η ζωή γύρω μας. Αλλά στην οθόνη της τηλεόρασης, στα βιβλία που βλέπω να κρατούν στα χέρια τους οι Κύπριες αναγνώστριες γύρω μου, βλέπω παράξενες ιστορίες που διαδραματίζονται στην Ελλάδα, στη Νότιο Αφρική, ή στο ντόπιο παρελθόν, όπου τα παιδιά χάνονται, υιοθετούνται από τους πλούσιους, αναγνωρίζονται από γονείς χρόνια μετά, τα καλά κρυμμένα οικογενειακά μυστικά βγαίνουν στην επιφάνεια, και όλα τα περιπλανώμενα μοτίβα των λαϊκών αναγνωσμάτων και θεαμάτων δίνουν και παίρνουν.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

